

[Nyrup Rasmussen]

gang med at forhandle et egentligt dansk udspil. Det bliver mere omfattende, for det skal naturligvis være mere præcist, og det skal foreligge omkring den 1. november.

Jeg sætter pris på, at statsministeren tidligere har tilkendegivet, at han vil inddrage alle Folketingets partier. Jeg tager det som en bestræbelse, og det vil i hvert fald være Socialdemokratiets. Det er utrolig afgørende, at vi tilstræber at nå det, hr. Holger K. Nielsen i dag har formuleret som det nationale kompromis. Også her vil det være nyttigt, hvis regeringen i dag – i det omfang regeringen har tid – vil tilkendegive, at regeringen også vil være indstillet på af al kraft sammen med Socialdemokratiet og de andre partier – hvis regeringen altså har tid – at støtte et nationalt kompromis, der tilgodeser og respekterer både det, vi skal sige ja til, og det, vi skal sige nej til, som vi har præciseret det. Kun på det grundlag kan Socialdemokratiet sige til den danske befolkning: Nu har vi et samarbejde for Danmark i EF – hvis statsministeren ellers har tid – uden glidebane, uden tendens til centralisme og »Europas Forenede Stater«, men med ret til forskellighed og ret til fortsat at løse de problemer, vi bedst selv kan klare.

Jeg siger dette – og jeg taler også så intenst og beder om, at der bliver lyttet – fordi jeg er enig i det standpunkt, at vi ikke må undervurdere EF-spørgsmålet. Der skal tages hensyn både til de politiske partier i Folketinget og til de andre lande; men jeg kan forsikre én ting: hvis vi undervurderer den danske befolknings intense ønske om at få en meget åben debat om EF, en meget ærlig debat om EF og et resultat, der respekterer folkeafstemningen den 2. juni 100 pct., så går vi gruelig galt i byen.

Jeg tror, vi får en dansk løsning. Jeg hører også, at regeringen har tilkendegivet, at den vil gøre, hvad den kan derfor. Jeg tror, vi får en dansk løsning, fordi jeg tror, at vi kan finde en løsning for Danmark, især hvis regeringen meget tydeligt tilkendegiver over for de andre lande, at en dansk løsning ikke er et specielt dansk problem, men en opgave, alle 12 lande skal løse i fællesskab. Det er de forpligtet til i henhold til traktaterne – også her vil vi være klare i meldingerne, og det håber jeg også at regeringen vil være ved Birminghamtopmødet den 16. oktober.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Vi er nu ved at nærme os afslutningen af det, man kalder første runde, og det har været en god lang dags debat. Jeg har suget til mig, begærlig som jeg er for politiske råd og velment kritik, og det har naturligvis været en positiv oplevelse.

Mange har i dag haft ordet, nok flere end sædvanligt, og det synes jeg er en god ting. Man kan måske ligefrem sige, at det peger på, at den politiske interesse her i Folketinget er stærkt stigende. Hvis man er skeptiker, vil man måske sige, at det er et udtryk for, at der i vore dage ikke er helt den samme respekt for ordførernes monopol, som vi kendte i gamle dage. Herved ser jeg selvfølgelig væk fra, at det fortrinsvis har været socialdemokratiske medlemmer, der har taget ordet.

Måske kunne der være noget forfriskende ved, at åbningsdebatter kunne nærme sig det, der stod for finanslovdebat i gamle dage, hvor ordførerne naturligvis tog ordet, men derefter var der adskillige dages debat, hvor de ærede medlemmer – for således hed det, og det var de dengang – fra Aabenraakredsen, fra Aarskredsen, fra Skelskørkredsen osv. tog ordet og dels gav udtryk for deres almindelige politiske synspunkter, men også talte om lokale anliggender. Der var egentlig noget meget fornemt over disse finanslovdebatter i gamle dage.

Men jeg synes, det har været en frodig debat. Jeg synes, det har været en positiv debat. Man kan måske sige, at mange af debatombangene i dagens løb har haft præg af at være indbyrdes tankeudvekslinger, hvis jeg må bruge det udtryk, mellem ordførerne og andre af Tingets medlemmer indbyrdes, men det skal der jo også være plads og tid til, og det er jeg ikke spor stødt eller fornærmet over, for jeg har jo hele dagen igennem vidst, at jeg ville få ordet til sidst. (*Munterhed*). På den anden side ville det naturligvis være uhøfligt, hvis jeg blandede mig i disse hyggelige slagsmål, som jo har haft en nok så privat karakter, som Storm P. engang sagde.

Må jeg begynde med hr. Steenholdts indlæg. Hr. Steenholdt lykønskede Færøerne med den nye ordning om undergrunden, og det slutter jeg mig gerne til, for historisk er det en vigtig beslutning, vi står overfor. Vi har jo endnu ikke skrevet aftalen, men det er på vej.